

Sygn. akt VIII U 1491/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2016 r. w Gliwicach

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 25 czerwca 2015 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 1491/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2015 r. poz. 748, ze zm.- dalej ustawa FUS) przyznał ubezpieczonemu A. B. z urzędu emeryturę od dnia ukończenia wieku 65 lat i 8 miesięcy, wskazując że z tej przyczyny ustaje jego prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony zakwestionował sposób obliczenia wysokości świadczenia i wskazał, że emerytura winna stanowić 100% poprzednie niego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko. ZUS podkreślił przy tym, że w wypadku osób pobierających rentę z tytułu niezdolności do pracy, przyznanie emerytury następuje z urzędu, a sposób wyliczeni świadczenia wynika z przepisów prawa.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony urodzony (...), od 10 grudnia 2011 r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Wyliczając wysokość renty ZUS uznał za udowodnione 27 lat, 0 miesięcy i 17 dni okresów składkowych przyjmując podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, a to od stycznia 1996 r. do grudnia 2005 r., przy wskaźniku wysokości podstawy wymiaru 119.74%.

Zaskarżoną decyzją z dnia 25 czerwca 2015 r. organ rentowy z urzędu przyznał ubezpieczonemu od dnia 23 czerwca 2015 r. prawo do emerytury na podstawie art. 27

i 27a ustawy emerytalnej, w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego, tj. 65 lat i 8 miesięcy. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż choć organ rentowy słusznie przyznał ubezpieczonemu emeryturę z urzędu, to w uzasadnieniu decyzji podał niewłaściwą podstawę prawną, bowiem procedura dotycząca osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. jest opisana w art. 24 oraz art. 24a powołanej ustawy. Tym niemniej, faktyczną czynność organu rentowego polegającą na wylczeniu emerytury z urzędu należy uznać za prawidłową. Decyzją tą ZUS ustalił wysokość emerytury w ten sposób, że uwzględnił kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji, tj. 107.507,05 zł oraz kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego, tj. 278.343,33 zł. Wyliczając wysokość emerytury ZUS uwzględnił dla ubezpieczonego średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 212,10 miesięcy. Wyliczona w oparciu o te założenia miesięczna kwota emerytury wyniosła 1.819,19 zł. Organ rentowy wziął pod uwagę, iż wyżej wymieniona kwota jest niższa od dotychczas wypłacanej renty, toteż działając w zgodzie z art. 24a ustawy emerytalnej, podwyższył ją do wysokości tej renty. Zatem łączna wysokość miesięczna emerytury została dla skarżącego ustalona na kwotę 1.958.82 zł.

Z takim sposobem wylczenia emerytury nie zgodził się ubezpieczony domagając się wylczenia jej wysokości poprzez zastosowanie reguły określonej w art. 62 ustawy emerytalnej.

Powyzszy stan faktyczny jest bezsporny i wynika wprost z akt organu rentowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przewiduje zasadniczo dwa rodzaje emerytur, które różnią się warunkami nabycia prawa oraz sposobem wylczenia ich wysokości.

Osobom urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. (dział II, rozdz. 2) przysługuje emerytura według starych zasad w systemie zdefiniowanego świadczenia, w którym wysokość emerytury nie jest powiązana bezpośrednio z wysokością wpłaconych do systemu składek.

Z kolei osobom urodzonym po 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura na nowych zasadach, określana jako emerytura z systemu zdefiniowanej składki, inaczej kapitałowa. Zgodnie z nowymi zasadami wysokość świadczenia uzależniona jest od wysokości składki wnoszonej do funduszu.

Zgodnie z art. 24 ust 1 ustawy FUS ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. W ust. 1b, pkt. 4 wskazano, że wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie od dnia 1 października 1949 r. do dnia 31 grudnia 1949 r. wynosi co najmniej 65 lat i 8 miesięcy.

Natomiast w myśl art. 24a, ust. 1 ustawy FUS emeryturę, o której mowa w art. 24, przyznaje się z urzędu zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek uprawniający do tej emerytury oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Ust. 2 tego przepisu stanowi, iż emeryturę przyznaje się od dnia osiągnięcia przez rencistę wieku uprawniającego do emerytury, a w przypadku gdy wypłata renty z tytułu niezdolności do pracy była wstrzymana - od dnia, od którego podjęto jej wypłatę.

W myśl ust. 3 emeryturę oblicza się zgodnie z art. 26, z uwzględnieniem ust. 4 i 5.

Ponadto, zgodnie z ust. 6, emerytura obliczona na zasadach określonych w ust. 2-5 nie może być niższa od pobieranej dotychczas renty z tytułu niezdolności do pracy.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że ubezpieczony uprawniony do emerytury z art. 24 omawianej ustawy nie złożył wniosku o emeryturę. Zgodnie z art. 24a ust.1 w takim przypadku emeryturę przyznaje się z urzędu zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy, co oznacza automatyczne ustanie prawa do renty i zastąpienie go prawem do emerytury. Po myśli art. 24a ust. 3 emeryturę taką oblicza się zgodnie z art. 26 ustawy. Co do zasady obowiązuje więc automatyzm, przyznanie emerytury z ZUS oznacza przyznanie prawa do emerytury kapitałowej.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie należy uznać za prawidłowe stanowisko organu rentowego co do przyjętej reguły wyliczenia emerytury odwołującego. W sposób właściwy ustalił też ZUS wysokość emerytury tj. uwzględnił niekwestionowaną przez strony, sumę zaewidencjonowanych na jej koncie składek, z uwzględnieniem ich waloryzacji oraz kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego, a także średnie dalsze trwanie życia w wymiarze właściwym ze względu na datę nabycia uprawnień emerytalnych przez odwołującego i jego daty urodzenia.

Zdaniem Sądu nie ma podstaw do wyliczenia emerytury we wnioskowany przez ubezpieczonego sposób, czyli zgodnie z regułami określonymi w art. 62 ustawy emerytalnej. Powyższy przepis odnosi się do obliczania renty dla osób niezdolnych do pracy, nie zaś emerytury, która jest przedmiotem sporu w niniejszej sprawie. Także art. 53, do którego poprzedni artykuł odsyła nie mógł zostać przyjęty za podstawę ustalenia emerytury dla ubezpieczonego, gdyż odnosi się on jedynie do ubezpieczonych urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r.

Reasumując, uznać należy, iż organ rentowy w sposób zgodny z prawem obliczył wysokość emerytury skarżącego, zatem jego odwołanie należy uznać za bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

(-) SSO Grażyna Łazowska